

Historiska flashbacks: Robert Wilson

RW1

Rummet är mörkt, lamporna släckta och persienner neddragna. På bordet framför dem står den elektriska utrustningen som pumpar in blixtar i det lilla glasskåpet. Ljuset fladdrar till, bländar och är borta, för att sedan åter uppstå, blända och försvinna.

Experimentet har pågått länge nu. Han står böjd över skåpet av glas tillsammans med Miller, Urey och de andra och ser hur en blandning av kemiska substanser bildats på botten allaredan och hur elektriciteten reagerar med gaserna där inne.

Det var så här allt började, tänker han. När jorden var ung. Inom kort kommer de att presentera sina resultat. Ur metan, ammoniak, vatten och vätgas har livet bildats. Forskare kommer att häpna.

Det är redan sent på eftermiddagen.

RW2

Under Peterskyrkans väldiga kupoler och pelare står han tillsammans med hundratals andra. Rättegången han just bevittnat har dragit mot sitt slut. Luften är tung och tjock att andas och har blivit dimmig av all rökelse. På utsidan står tusentals till som väntar i regnet. Inkquisitionens män är uppställda i långa rader på både utsidan och insidan för att hålla folket lugnt. Beväpnade trots heligheten.

Vad Galileo säger till påven under altartavlan kan han inte höra, men han anar. Vetenskapen får böja sig den här gången, men sanningen kommer att få upprättelse.

Trots regn och gråa skyar står solen högt på himlen.

RW3

Sanden virvlar långsamt och solen bränner het. Längs hans panna rinner svetten och han höjer vattenflaskan för att dricka. Slavarnas rop och stön ljuder taktfast runt honom. Stora stenblock släpas på plats. Perfekta kuber.

Trots det stora avståndet höjer sig pyramiderna högt och mäktigt mot skyn. Exakta och precisa i geometrisk fulländning. Sfinxen håller sitt huvud över sanddynerna och faraos ansikte framträder mer och mer under stenhuggarnas vana händer.

Mykerinos kommer att vara nöjd med också denna skapelse.

Det är ännu tidigt på förmiddagen.

RW4

Vattnets kalla rännilar gör dig medveten. Du har känt det förut.

Historien är nu. Det händer igen. Han vet vem han är.

Du är Dareios, Timons son. Vetenskapsmannen.

Även ditt öde är beseglat.

Historiska flashbacks: William Huggin

WH1

I svavelröken från avfyrade gevär intar han sakta sin middag. En dimma ligger tung över skyttegravarna och döljer kroppar, kratrar och vapen. Knappt ett ljud hörs annat än kamraternas vapenvård och skedens skrapande mot skälens botten. Han är hungrig. Och trött.

Tyskarnas aktivitet har varit näst intill noll under hela dagen, och han anar att något skall hända. Kanske ännu ett meningslöst framryckande för att vinna ett par meter land eller ännu en övergiven skyttegrav. Kanske något annat.

Vid Ypern är det stilla.

Det är redan sent på eftermiddagen.

WH2

Livet på slagfältet är öronbedövande. Hans svärd är blodigt. I täten slåss Achilleus med nya krafter iklädd gyllene rustning. Långt därframme ser han Trojas murar, torna upp sig, avlägsna men angelägna. Med draget svärd och den runda skölden höjd över sig möter han slagen från ilska Trojaner.

Hans nakna ben blöder, men han låter det inte bekomma honom, och svänger sitt svärd över huvudet.

För Hélenas skull.

Och solen står högt på himlen.

WH3

Över de stora fälten rider han tillsammans med hundratals andra. Hans ariska bröder följer honom med dragna svärd och erövringslystna sinnen. Över grönskande risodlingar, genom kvava djungler och förbi de höga bergen har de ridit och lagt marken och folket under sig. De står högst, och karman är god.

Vid Indusfloden stannar de, tvättar sina svärd i det rena vattnet och låter hästarna dricka sig otörstiga. Han vet att de har många dagars ritt kvar innan de helt tagit landet i besittning.

Det är fortfarande tidigt på morgonen.

WH4

Vattnets kalla rännilar gör dig medveten. Du har känt det förut.

Historien är nu. Det händer igen. Han vet vem han är.

Du är Semonides, Tyrtaions son. Krigaren.

Även ditt öde är beseglat.

Historiska flashbacks: Paul Feldman

PF1

Han är duktig på sitt instrument. Saxofonens tangenter klapprar under hans fingrar, och i kombination med trummorna, kontrabasen och cigarettröken sänder han ut underbar musik. Publiken är måhända inte så engagerad, men njuter av miljön, sällskapet och spriten.

På avstånd hörs biljardspelets kö mot kulorna. Ett sorl av röster överröstas av den sjungande, som väger mikrofonen mellan händerna. Hon är duktig, och har talang, men han vet att hon inte kommer att göra någon karriär. Hennes färg är för mörk, och hennes sång är för rytmisk. Hon är dömd att stanna.

Musikstycket möts av sporadiska applåder. Intresset är svalt. Det blir bättre framåt kvällen.

Det är ännu bara sent på eftermiddagen.

PF2

När det är dags att gå upp på scenen blir han plötsligt nervös. Utanför den röda ridån sitter hundratals människor ur aristokratin och väntar på att bli underhållna. Hans kostym av sammet är varm och obekvämt och han är törstig. När han går ut på scenen gör han det med största tveksamhet.

Rollen som Alonzo är inte svår och han kan sina repliker. Med både säkerhet och glädje träder han fram inför publiken. Det är en välskriven och lättsam pjäs, och när ridån fallit ned hörs stående ovationer där utifrån.

"Av samma tyg som drömmar vävas av, vi äro gjorda, och våra korta liv omfamnats av en sömn"

Även mästare Shakespeare själv står upp i bänken och applåderar. Nöjd att se sitt sista verk komma till fullbordan. Nöjd över hans prestation.

Och solen står fortfarande högt på himlen.

PF3

Utanför Urs portar står han med lyran under armen. Människor har sagt honom att det är här kulturen är som vackrast och kunskapen som störst, men när han betraktar den kala arkitekturen ser han inte något sådant. Han ser ett samhälle som vuxit sig stort, med goda förutsättningar och potential. Men utan musik, utan teater och utan skaparglädje.

Eufrat rinner bred och stolt i stadens utkant. Människor hälsar honom med glädje. Fortfarande är han välkommen utan skepsis. Fortfarande är konsten något nytt och obeprövat.

Världen är inspirerande, tänker han.

Och det är fortfarande tidigt på förmiddagen.

PF4

Vattnets kalla rännilar gör dig medveten. Du har känt det förut.

Historien är nu. Det händer igen. Han vet vem han är.

Du är Filip, Orestes son. Poeten.

Även ditt öde är beseglat.

Historiska flashbacks: Fredrich Bessel

FB1

I kyrkan är det kvavt och unket. Stora helgonbilder tittar på honom, med fromma ansiktsuttryck, trots de uppmanande befallningar som finns där bakom. Jungfru Maria ser ned på honom från sin upphöjda position, och lyssnar på prästen när han lågmält mumlar sanningar.

Det är få människor som kommit hit denna söndag. Mestadels är det kvinnor och äldre. Kriget rasar fortfarande därute, och skapar ständigt änkor och föräldralösa. Även prästen verkar tveksam.

När gudstjänsten nått sitt slut reser de på sig. Han står för en stund kvar, hör det ekande ljudet av klapprande skor mot golvet, under vilket döda adelsmän ligger begravda. Han suckar tungt och går mot porten.

Det är sent på eftermiddagen.

FB2

Lukten av brinnande ved sticker i hans näsa. Röken är våt och tung och smälter in i den gråmulna omgivningen. Vinden blåser kallt och aggressivt men inkvitionens soldater står stilla med handen på svärdsfästet. Ingen säger någonting. Inte soldaterna, inte bönderna som ser på, inte ens kvinnan på bälet skriker eller jämrar sig.

Hennes vita klädnad har fattat eld och har snart förtärts av lågorna liksom hon själv. Ett barn ser med glasetade ögon på och verkar fråga henne någonting, utan att röra läppar eller yttra ord.

Han tittar på henne, men vågar inte möta hennes blick. Ingenstans kan han se djävulens märke på henne. Ingenstans ser han satans tecken. Bara hur hennes huvud faller ner, kvävt av lågorna, och hur hennes skinn skoningslöst äts upp. Allt han ser är helveteselden på jorden.

Och under tjocka moln står solen högt på himlen.

FB3

I gryningsljuset står han och känner den varma östanvinden i ryggen. Bland folkmassans jubel och prästernas skrik betraktar han blodsoffret till Quetzalcóatl. En ung kvinna leds långsamt upp för templets trappor. Kranier på dess sidor vittnar om vad som skall ske.

Varje morgon måste det ske. Solen har gått upp men försvinner till morgondagen. Något måste offras för att den skall komma åter.

Tystnadens sänker sig när prästen lyfter kniven. Med taktfast trummande markeras offret. Blodet rinner i rännilar, långsamt över stenen. Folket i Tenochtitlán jublar åter och prisar gudarna och offrets kvinna. Han bara ser på. Oförmögen att ingripa.

Det är fortfarande tidigt på förmiddagen.

FB4

Vattnets kalla rännilar gör dig medveten. Du har känt det förut.

Historien är nu. Det händer igen. Han vet vem han är.

Du är Peleus, Panaitions son. Den dömde.

Även ditt öde är beseglät.

Handout till Askletios

"Vad vill du mig far?"

"Jag har något mycket viktigt att berätta min son, något som berör dig på ett mycket allvarligt sätt.

"Vad, far?"

"Atlantis är dömt. Du vet det redan. Du börde mitt orakel förutsäga det."

"Dömt? Vad menar du, far?"

"Vi har beslutat att låta Atlantis drickas av havet. Diskussionen har pågått länge nu, och alla gudar är äntligen överens."

"Men vad händer med mig och mina vänner?"

"Det är beslutat att alla gudar och gudaättlingar skall skonas. Du skall överleva. Dina vänner inte."

"Men mina vänner måste också skonas, far! De har ingenting gjort. De har inte trotsat gudarna och vill inget ont. Deras liv betyder mycket för mig – du kan inte låta dem dö!"

"Det är redan beslutat. Jag förväntar mig av dig att du accepterar att det är vår, gudarnas, vilja. Du skall söka skydd i Atlantis torn. Göm dig däruppe. Det skall skonas av förstörelsen. Allt annat skall förgås."

"Nej, far. Jag tänker inte lämna mina vänner!"

"Askletios. Trotsa inte min vilja! Hör på mig – din far och din gud!"

"Jag lämnar dem inte! De förtjänar inte att dö."

"Askletios! Sluta med dumbeterna. Vart är du på väg!? Kom tillbaka! Askletios!"